

Nytårsdag Matt. 6,5-13

Herre, tak for det nye år, du har givet os. Hjælp os at leve vendt mod dig og efter din vilje. Amen

Her på årets første dag er det selve Fadervor, som er prædiketeksten. Hvor dejligt at indlede et nyt år med Fadervor, bønnen vi altid har med os, og som vi kan bede i enhver situation, vi måtte befinde os i. Fadervor indeholder alt det vigtigste, og når vi ikke selv ved, hvordan eller hvad vi skal bede om, så kan vi bede Fadervor.

Vi ber' den hver eneste søndag her i kirken, og sådan er det i alle andre Folkekirker i DK og i mange kirker overalt på jorden. Når vi her lidt senere ber' Fadervor ved nadveren så ber' vi den sammen med millioner af andre mennesker. Fadervor er slidstærk, den har været brugt i 2000 år, og den er stadig god. Mange af os kan den udenad, den sidder simpelthen på rygraden. Det er med den bøn, at vi frimodigt går ind i det nye år, som Gud har givet os.

Men Fadervor kan derfor også let blive en remse, noget vi siger eller ber' uden at tænke nærmere over det. Og det taler Jesus faktisk imod her i dagens tekst. Han siger, at vi ikke skal lade munden løbe. Hvis vi bare siger noget uden selv at være med i det, så lader vi munden løbe.

på Jesu tid var det sådan, at farisæerne bad lange formelle bønner, måske uden at tænke så meget over, hvad de bad. Så er bønnen ikke læn gere noget man ber', men en remse man siger. En åndsfraværende opremsning eller oplæsning af en bøn er ikke en rigtig bøn. Når vi ber', må vi have os selv med i bønnen.

Vi må mene det, vi siger, når vi ber' - både når vi ber' Fadervor og andre bønner. Gud ønsker at have en relation med os i bønnen. Det er ikke meningen, at vi bare skal remse noget op, som vi har lært udenad. Vi må have vores hjerte med i det, når vi ber'.

Måske trænger vi til at få fornyet vores forhold til Fadervor. Måske trænger vi til, at den bøn igen bliver levende for os. For at få et nyt og levende forhold til Fadervor, kan det hjælpe, at vi ber' den meget langsomt, og giver os selv lov til at tænke over, hvad det er, vi ber'.

Når du næste gang ber' Fadervor så prøv at smage på hver eneste sætning, og gør den til din. Tænk igennem, hvad det her betyder for dig, og tænk igennem, hvad du mener med det, når du siger det til Gud. Gør bønnen til din bøn og bed den med hjertet.

Bønnen begynder med, at vi siger Far til Gud. Jesus siger, at vi må kalde Gud for vores far. Gud, som er himlens og jordens skaber, den Almægtige, som er over alt - ham må vi kalde far! Det er helt unikt for kristendommen, at det forhold, vi har til Gud, er et far-barn forhold. Og et far-barn forhold er karakteriseret af kærlighed, varme, omsorg, nærhed. Sådan må vi have det med Gud.

Vi kan have tillid til ham, og vi kan stole på ham, at han vil os det bedste. Han har omsorg for os. Uanset hvad der sker i vores liv, så må vi vide, at han er Far, og at han elsker os. Uanset hvad der sker i vores liv, så må vi vide, at intet – absolut intet kan skille os fra Guds kærlighed. Gud, vores Far vil altid elske os. Er det ikke dejligt at tænke på? Vi går ind i det nye år og vi ved ikke, hvad det vil bringe, men vi ved én ting, og det står helt fast: Gud er vores Far, han elsker os og han hører vores bønner.

Når vi tænker på Gud som Far, kommer vi måske til at tænke på vores egen far, eller en anden autoritet i vores liv. Og det kan være, at vores billede af Gud er præget af, hvordan vi har oplevet vores egen far. Det er godt, hvis vores far har været den helt igennem perfekte far. Men når vi tænker på vores far, må vi jo

sige, at han ikke er eller var helt perfekt. Der var måske ting, vi kunne have ønsket os anderledes. Og ubevidst har vi måske overført vores billede af vores egen far til vores billede af Gud.

Når vi taler om Gud som Far, må vi måske lægge nogle forestillinger fra os, og i stedet tage det til os, som der står i Biblen om Gud som Far. Det vigtigste, der står i Biblen om Gud som Far, er, at han elsker os betingelsesløst. Vi skal ikke gøre en hel masse for at fortjene os til hans kærlighed, sådan som vi måske skulle gøre det over for vores egen far. Gud elsker os ikke, fordi vi gør noget godt, men Gud elsker os, fordi han er kærlighed. Kærlighed er hans væsen. Det er sådan han er.

Derfor giver det mening at bede videre med Fadervor. "Helliget blive dit navn, komme dit Rige." Vi ber' om, at den Gud, som er kærlighed, at hans navn må være helligt, ja at det må være det helligste for os, det mest dyrebare i vores liv. Og vi må bede om, at hans Rige må komme - det Rige, hvor han regerer. Ja, må det komme til os, må det udfoldes, og må vi se mere af Gud i vores liv.

Jesus siger, at Guds Rige er indeni i os, og vores bøn må være, at Gud må komme til at fylde mere i vores liv - at han må blive større for os. Den dag Jesus kommer igen, da skal hans Rige udfoldes synligt, så alle kan se det. Den dag vil Guds Rige ikke bare være inden i os, men Guds Rige skal blive synligt for alle og enhver, og da skal Jesus være Konge for alle.

Guds Rige er altså både noget, som allerede er her i os og iblandt os, når vi lader Jesus være konge i vores liv, og Guds Rige er noget, som kommer engang i fremtiden.

Indtil da ber' vi om, at Guds vilje må ske i vores liv, ligesom Guds vilje altid sker i himlen. Jeg tror, der sker ting i verden, som ikke er Guds vilje. Men vores bøn må være, at Gud, vor kærlige fars vilje må ske med os. Det kan være svært at lægge sin egen vilje på hylden og give sig ind under Guds vilje. Vi tror ofte, at vi ved bedst selv, og vi vil selv bestemme. Men vi får først fred og glæde, når vi lægger os selv ind under Guds vilje.

Når vi beder om at få vores daglige brød, kan vi måske tænke, at det er en unødvendig bøn, for det sørger vi da heldigvis selv for. Vi går på arbejde og tjener penge, eller vi får efterløn eller pension, som vi selv ærligt har fortjent. Så når vi ber' den bøn, skulle vi måske takke Gud for, at vi har det så godt, og at vi har penge til at købe mad og alt det andet, vi har brug for i vores liv. Det er i sidste ende Gud, der sørger for os, og det er ham, vi skal takke for, at vi har det så godt. Gud er vores kærlige far.

Og en kærlig far er netop også ham, vi kan komme til, når vi gang på gang oplever, at vi ikke lever op til Guds høje standarder for vores liv. Vi er ikke så gode, som vi gerne ville være, og vi gør gang på gang ting, vi ikke skulle have gjort. Vi siger dumme ting, der er svære at trække tilbage og vi gør ikke så meget godt, som vi burde. Vi tænker alt for ofte på os selv i stedet for at tænke på hinanden. Og vi sætter ikke altid Gud højest i vores liv.

Alt dette gør, at vi pådrager os skyld over for Gud, og derfor beder vi Gud om at forlade os vores skyld - at tilgive os, at vi ikke er, som vi burde være. Og hvor er det godt her at vide, at vi ber' til en Gud, som er Far - en far, som elsker os og rækker ud til os og siger: "Jeg tilgiver dig, jeg har givet min Søn på korset for din skyld, du er fri."

Den naturlige følge af at vi modtager Guds tilgivelse, er selvfølgelig, at vi selv tilgiver dem, der gør noget galt over for os. Vi har modtaget så meget af Gud. Vi må derfor ikke holde tilgivelsen tilbage fra et andet menneske. Det kan være svært at tilgive, der kan være begået så frygtelige ting imod os, at vi næsten ikke kan tilgive.

Tilgivelsen kan være en proces, noget som vi skal arbejde med over tid, og her vil Gud hjælpe os. Ja, han vil gøre det i os, når vi erkender overfor ham, at det er svært for os, og at vi ikke selv magter det. Det kan være, det tager tid – lang tid, men Gud ser, at vi gerne vil tilgive, og han hjælper os med det, så det en dag bliver muligt for os at tilgive det, der er blevet gjort imod os.

Når vi ved, at synd har så store konsekvenser, giver det netop mening, at vi i Fadervor også ber' om, at vi ikke må blive fristet, og at vi må blive friet fra det Onde eller den Onde, som det også kan oversættes til. Vi ved, at Gud er stærkere end den Onde, Djævelen, og derfor giver det god mening at bede ham, vores kærlige Far om at fri os fra Djævelens magt, det er han nemlig den eneste, der kan.

Det var derfor Jesus kom. Da han gav sit liv for os på korset, besejrede han syndens, dødens og Djævelens magt, og lægger vi os selv i hans hænder, får vi del i denne sejr. Synden skal ikke få magten over os og dømme os til Helvede, for Jesus har besejret syndens magt ved at tilgive os.

Døden skal ikke få magten over os, for Jesus brød dødens magt og opstod fra de døde, og vi skal leve evigt sammen med Jesus, når vi ikke skal være her mere. Og Djævelen skal ikke få magten over os, for vi tilhører Gud. Jesus har købt os med sit blod, da han gav sit liv for os på korset.

Derfor giver det mening, at vi slutter bønnen med en proklamation: For dit er Riget og magten og æren i evighed. Amen. Guds er Riget, for engang skal vi se hans Rige fuldt udfoldet, og da skal Jesus regere som konge. Guds er magten, for han har som sagt besejret synden, døden og Djævelen, og når Guds Rige realiseres fuldt ud, da vil alle se, at det er Gud som har al magt i himmel og på jord.

Og endelig er Guds æren, han alene er værdig al ære, lovprisning og tilbedelse. For han har vist os, at han er vores kærlige Far. Han elsker os så højt, at han gav sin Søn Jesus for at frelse os. Jesus har vist os, at vi ikke er alene i verden, men han siger her i dag til os, at vi hører til hos vores Far, Gud. Vi må komme til Gud med alt, hvad der ligger os på hjerte. Gud, vores Far ønsker at have en relation til os.

Vores bøn skal ikke være en remse vi lirer af, når vi synes, det er passende, men vores bøn skal være fællesskab med den levende Gud, vores Far i himlen. Her kan vi være os selv, her kan vi tage masken af, for han kender os, og han elsker os alligevel. Med troen på at Gud er vores Far og altid hører vores bønner, kan vi tillidsfuldt lægge os selv i Guds gode hænder i det nye år. Godt nytår.